

Redactat de **NICU STEJEREL.**
Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.
Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Dela adunarea învățătorilor din Nădlac.

Cine ce a uitat?

1. Președintele Iosif Moldovan a uitat să-și facă datoria față de învățătorii de acolo — penzionați!

2. Secretarul Dim. Popovici a uitat să invite la masă și pe al II-lea secretar, G. Popovici. Ori susține și D-lui zicala ungurească: »nem fér két dudás a csárdábá«. Sau pe românește: unde se întâlnește Mangra cu opinia publică română: se sparg ouăle!

3. I. Vancu: un pachet de cărți nou-nouțe, un butoiăș cu vin și o corfă cu struguri (toate uitate în Arad).

4. Teodor Popovici din Bănești, memoria: că nu mai știa cîntarea »Unde ești?... ((cînd te trezești.)

5. G. Purcar: partea din dizertație, referitoare la Nădlac, că adevărat: »sînt mersuri în calea bunei economizări a poporului« — și fără »unele piedeci«.

6. Tinerii acolo și-au uitat — inimile: teologii speranțele de a deveni dintr'odată: popi cu avuții.

7. Secretarul »general« și-a mai uitat acolo — mînușile, făr' de cari nu-și poate scrie raportul »general«.

8. »Cucu« și-a uitat acolo »pențețilul« (briceaga), cu care așea să taie bătăturile de pe limba dascălului din Fenciac, ca să nu se mai bată cu episcopul.

Dascălul Ianciu din Almaș și-a uitat un baston de corn ce-l cumpărase de

la un moș în Arad, ca să-l ducă »prezent« lui Popa Nica!

10. G. Petrovici din Nădlac: programa concertului, pe care a împărțit-o numai mînezi — de suvenire!

Cine cu ce convingere s'a re'ntors ?

1. Moldovan, prezeșul: că toți dascălii îl iubesc — (în secret).

2. Crainic din Ternova; Că el e »Maimarele dascălilor«! (e înalt de 2 1/3 metrii.

3. Perva din Buteni: că pe el nici dracu nu-l întrece în — minciuni.

4. Popovici Todor din Bănești, că, a bea ca el — nici Cucu nu știe!

5. G. Popovici din Bătania: că Micloși se bucură mai mult — de mutarea sa la Arad.

Cum a fost reprezentă „istoria naturală“?

a) Zoologia prin: Paul Leu din Talpoș, Ștefan Capra din Șiclău, Ion Toconiță din Zărând și Iancu Lupu din Prăvăleni.

b) Insectele: Teodor Mișcoi din Seleuș. A lipsit Ștefan Musca din Ravna

c) Dintre păsări: numai Cucu. Ciocurile din Curtici au lipsit. Cauza se explică de sine: In anul acesta s'au prea înmulțit — șoarecii.

d) Dintre plante: numai Nicolae Păsulă — din Șicula.

e) Colorile erau reprezentante: prin Petru Roșu (Nadab) și Trifon Dascăl galbin-auriu ((Cladova).

Culoarea neagră a predominat.

f) Nemții: prin Traian Fridrich (Miniș).

g) Notabilitățile: prin Vasile Vladică (Jermata).

h) Slugitori satului: prin V. Guile, D. Boar, G. Purcar, etc.

In oraș.

Țăranul: Mă rog domnule unde e ulița Nouă?

Domnul: Unde a fost acum foc.

Țăranul: Și unde a fost foc?

Domnul: In ulița nouă.

Același.

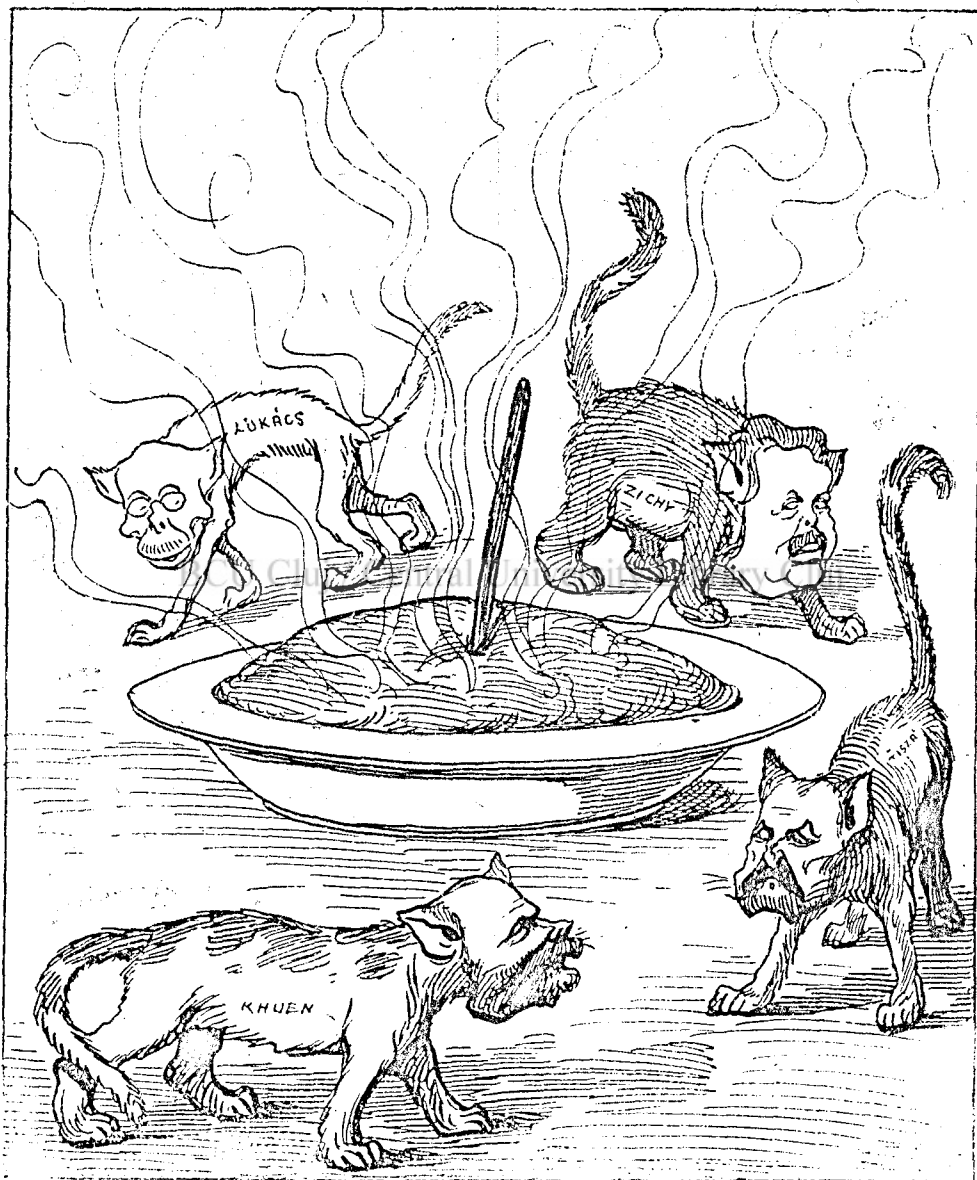
Intr'o zi un ucenic glumeț zise stăpînului său:

— Stăpîne, astă noapte am visat că eu eram căzut într'o groapă cu noroi și d-ta într'un butoi cu miere.

— Noroc ștregarule, că n'a fost altmintrelea.

— Da să vezi, eu am mai visat că ne-am curățat unul pe altul, eu lingeam mierea de pe d-ta, și d-ta lingea tina de pe mine.

Pisici politice

să învîrt în jurul blidului cu păsat (votul universal dar nu cutează
să îmbuce în el, că e prea ferbinte.

Din plîngerile dela Boroşineu.

Cîntă Cucu tot mereu,
 Cîntă la Boroşineu,
 Despre ce s'au întimplat
 Cînd s'a ales deputat;
 Că popii și dascăli
 Și-au vîndut poporenii.
 De-al nostru s'au lăpădat
 Și cu strein au votat.
 Chiar și popa dela Bîrsa,
 Care abia 'și încinse rînza,
 Cu brîu vînat — de popie,
 Să duse, ca să 'și îmbie:
 Turma lui cea mult iubită
 La strein — pentru o copită.
 O, tu popă »înțelept«
 Cum îți vîndu-și sfîntul drept
 Cum te lăpădași de noi
 Și te afundași în noroi,
 Noi tare nu ne-am mira,
 De n'ai fi din Șiria,
 Din Șiria cea vestită,
 Ce nu se duce 'n ispită;
 Din Șiria cea măreață,
 Dela care iau povăță
 Multe sate 'ndepărtate,
 Și lucră după dreptate.
 Vezi, vezi, popă fără spor,
 Nu ești tu pentru popor
 Mai curînd pentru topor,
 Să mergi cu el la pădure,
 Acolo să-l faci secure
 Și să tai mereu la lemne
 Pîn' nu-i mai avea ismene.
 Lasă altora popia,
 Cari vor ști ce-i omenia
 Și vor ști ca să păzească
 Turma lor cea românească
 De ispita deavolească!
 Cei ce pe-al nost l'au lăsat
 Și cu streinii s'au dat:

Să fie 'n veci blestemați
 Și de nație uitați!
 Cîte Cucu le vedea,
 Toate 'n samă le lua.
 Și cîntînd îi blăstăma
 Pe cei ce 'și vînd nația!
 Oare cum nu li rușine,
 Bată-i sfîntă zi de mîne!
 Batăi crucea din altar.
 Și drăguțul — pălămar.
 Brîul ce-i peste buric,
 Să fie mai sus un pic,
 Peste umeri ridicat
 Și-acolo bine 'nodat!
 De prescura ce 'ți mînca
 Să vă calce nevoia
 Iar sfînta cuminecatură
 Să n'atingă a voastră gură
 Spurcată de papricaș,
 Facă 'și dracu 'n ea sălaș!
 Atîta de-ocamdată
 Pînă vine cealaltă
 Iștanție — mai bogată!

Aliluia, aliluia
 Augustin cel cu tămîia.

Din păteniile și înțelepciunile voinicului Avram Uture din Gataia, carte cetire...

Introducere: »Prin aceasta epistoalie, mă recomand eu cu numele meu înaintea Domnii-voastre, oronaților Domni! Și mă rog cu pelcăciune curată și tare cinstită, ca să faceți atîta bună-tate (Bucuros frate. Red.) și să publicați patima asta în Nicu Stejărel Redacția Arad, Mikes Kelemen 8/10 — în foi. — Faceți bine și o publicați. (Bucuros. Red.) Mai scurtă n'o pot face și mai bine, c'am probat. (Credem. Am mai scurtat noi din vers vr'o 50 de șire.

Red.) Salutare culeasă și pusă la probă pe hîrtie de Avram Uture». — Precum vezi, îți facem plăcerea și publicăm, că versul are simbure! Primește și dela noi salutare culeasă — cu tiparul! — Red.)

»Bună ziua! Cucule!
Ce mai faci voinicule?
Intinde’ți aripile
Și cuprinde satele;
Dar puțin te odihnește
Și la lume povestește!

Frunză verde, lemn domnesc,
Afară ’n liber trăiesc;
Trăiesc și mă chinuesc
De jale și de bănat
După iubitul meu sat
Unde am trăit desmerdat
Dar acuma cînd gîndesc,
In ce trai mă pomenesc;
De dimineța din zori,
Pînă seara pe recori,
Sînt scăldat tot în sudori,
Nu-s sudori tot de lucrat,
Ci, că rău m’am înșelat,
Cînd eram și eu bogat!
Capu’mi era glavă*) rece
Și n’avea cine să-l frece.
El mă ’ndemna ca să fac,
Lucruri ce prostului plac.
Rele’mi făceam eu însumi,
Că nu lucram nici de cum,
Ci umblam numai pe drum:
Bine ’nbrăcat, periat,
Trăiam ca un împărat
Lenevind și resfătat!

Ce-am căutat am căpătat,
Că din oraș mi-am luat:
Cai frumoși, cu coamă sură

Și-o cocoană — rea de gură!
Amar de buzele ei
Și păcat de surii mei!
Că’s cu potcoavele late
Și eu cu dracu la spate!

Frunză verde ghiociei
Unde sînt prietenii mei,
Mîncei moartea de mișei,
Că trăiam bine cu ei!
Cînd la cale eu plecam
Prea cu mulți mă întîlniam.
Ei tot »gazdă« mă numiau
Și tot »om bun« îmi ziceau
Că eu din greu le plătiam;
Le plătiam și vin și bere
Și nu gîndiam la avere;
Le plătiam și de mîncat,
Nu gîndeam c’ajung sărac.
Gîndiam c’oi fi tot bogat,
C’aveam mulți prietini cu drag.

Frunza toată s’a uscat.
Și văile au secat
De cînd eu m’am ’nstreinat
Și de avere-am scăpat.
Frunză verde de alun,
Dar acum ce să vă spun?
Ascultați, dragi oameni buni,
Să nu gîndiți că-s minciuni,
Că eu nici cînd n’am mințit
De și-am umblat mult la birt.

Cîntă cucu ’n vîrf de fag,
Acum n’am pe mine drag:
N’am nici mamă, nici surori,
Nici tată, nici frățiorii...
Prietini s’or dus la dracu
Cînd or văzut că merg ca racu;
Surii duba i-au luat
Iar »mîndra« s’a ’npăturat

Și dracului m'a 'nchinat.
 Ce-a mai aflat tot a dus
 Și m'a lăsat ca un fus!
 Poate că mai am vr'un neam,
 Dar mă crede de dușman
 Și fuge, ca de Satan,
 Dacă nu am ni'i un bun!

În necazul de ce-am dat,
 La America am plecat;
 Am plecat — dar n'am ajuns,
 Că 'n Fiume mi s'a spus:
 — »Doftorul ce te-a căutat
 Înapoi te-a îndrumat!«
 Uf!! Eu acas' am plecat
 Și zău, slugă m'am băgat
 La un om gazdă din sat!

Rușine-ori nerușine,
 Ce să faci — dacă n'ai pâine?...

Frunză verde de mohor,
 Așa-mi vine cîte un dor
 Să mă spînzur — și să mor:
 Dar mă las de spînzurat,
 Că de lume tot mi drag
 Și-oi să-mi fac în ea cuib iară,
 Batăr prietunii să piară.

Dacă n'am făcut eu bine,
 Facă Dumnezeu cu mine.
 Dumnezeu să mă trăiască
 Sănătate 'mi dăruiască
 Să mai prind eu iar putere,
 Și să ajung la avere;
 C'atunci voi ști prețui
 Avera și — prietenii!

Avram Uture
 Pui de fluture.

De cînd nu țin țiganii oi de muls. (Snovă.)

Îci că a fost odată un țigan, ce 'și avea cortul, ca toți țiganii, la marginea satului. Bogăția cea mai mare a cortului era o biată capră.

Intr'o zi, cînd țiganul își păstoria capra pe dinaintea cortului, iacă nuna că dă pe acolo un român, avînd cu el o cățelușă albă, dar mare și mai grasă decît capra țiganului. Țiganul, cum văzu pe român, îl și întrebă:

— »Hauzi, moi romunică, moi! Hapoi ce, oaia dracului o hi ahaia, așa albă și fără coarne, mîncaiaș laptele — moi??«

Românul îi și respunse îndată, cam cu lingușire, pe limba țiganului:

— »Hapoi, ahasta-i ahaia, măi țigane, oaie, oaie, bălălaie.

Care fată opt în paie, ba și pînă la 12 mci, behehei, și'ți umple casa de lapte că are 12 țite, și se ajunge și la purdei și la miei!«

Auzind acestea, țiganul, numai decît zise românului, să schimbe: el îi dă capra, românul să-i dea »oaia«.

Românul primi — și schimbul fu gata.

La vre-o trei patru săptămîni »oaia« țiganului făcă șapte mielușei-behehei, mititei, de un drag să te uiți la ei.

Bucuria țiganului nu se poate spune.

A doua zi țiganul merge, vezi bine, ca tot omul cu copii și cu oaie cu lapte la casă, — să mulgă laptele, să facă »coreastră« la purdei.

Și luînd Dada o ulcea în mîna, merge la »oaia«, ce era legată de parul cortului — s'o mulgă.

Apropiîndu-se de ea, zice cu mîndrie: br, br, br!« iară oaia îi răspunde: hr,

hr, hr!« și-și arată dinții. Țiganul plin de bucurie zice:

— »Hauzi, hauzi, mîncu-i lăptișorul, cum rîde, cînd știe că viu s'o mulg!«
Și apropiindu-se de ea o prinde de țîță. Trage odată!... Atîta i- atrebuit.

»Oaia« dracului: hrr... ham, ham, ham... și-l apucă de mîna!...

— »Tulvai, tûlvai, că mă mîncă oaia dracului!« —(Chiuia și zbera țiganul cu mîna mușcată: »hireai al dracului să hi: și cu hăl ce te-a vînat și cu hăl de te-a schibat, că prea aspru m'ai mușcat!«...

Ce făcu țiganul, ce să socoti își strînse purdelașii le puse cîte ceva în spate, își luă cortul și se cam mai duse, lăsînd oaia legată la șteamp.

De atunci și pînă în ziua de azi, nime n'a mai văzut oi pe la corturile țiganilor, că se tem să le mulgă.

Trimisă de Ciucur-Ciucurel din Șoșdia.

Hora țăranilor.

Vai ușoară-i dragostea,
Celui ce-o știe purta;
Iar celui ce nu o știe,
Mai bine lese-o'n pustie!

Cîntă Cucu sus în crîng,
Eu de dorul mîndrii plîng;
Plîng, că nu ajung la ea,
Să-i descopăr dragostea.

Fă-mă Doamne ce mi-i face:
Fă-mă crin la mîndra 'n prag
C'atunci știu, că i-oi fi drag;
Fă-mă roză ce 'nflorește,
C'atunci știu, că mă iubește!

Cucule, pasere mică,
Cîntă 'n codru fără frică.
Și-ți respiră penele
Ca mîndra sprincenele.

Cîntă cucu sus pe creangă,
Trece Ion și nu mă întrebă,
Par'că nu i-am fost eu dragă,
Și eu trec și nu-l întreb.
Numai cu ochii-'l petrec,
Și de jale mă înec!

Eu pe deal, Ion pe vale,
Trandafir resare'n cale:
Trandafir mîndru chitat,
Ca Ion nu-i alte în sat,
Nici la stat, nici la umblat,
Nici la dulce sărutat.

Toate păsările dorm,
Numai ochii lui Ion
Nu pot adormi nici cînd:
Că-i tot cu mîndruța 'n gînd!

Iubește, Ioane, iubește,
Dar de dușmani de ferește;
Și ia sama tare bine:
Nu iubi pe fie-cine!
Să-ți faci neamul de rușine!

Păsărică, turturea,
Sboară pîn' la mîndra mea;
Sboară pasere măiastră
Pîn' la mîndra la fereastră.
De-i afla-o suspinînd,
Suspînînd și lăcrimînd
Și de mine întrebînd,
Vino, și 'mi spune curînd,
C'atunci știu că mă iubește
Și la mine tot se gîndește.
Iar de-o afli 'n voie bună,
Glumînd, cu alții 'mpreună,
Vino spune'mi ce-ai aflat:
Ca se știu, că m'a lăsat!

Vino, mîndră și mi dă gură,
Că mă duc la arătură;
Că de cînd tu nu mi-ai dat
Buzele mi s'au uscat
Și jdorul tău m'a secat.

De-ai fi, bade 'n sat la noi
Te-aș ținea cu buze moi
Și nu te-aș da pe șese boi;
Dar tu bade ești departe
Și nu am de tine parte:
Mută-te mai cătră noi,
Să ne iubim amîndoi!

Trandafir crescut în iarbă
Iubește-mă bade dragă,
C'acuși mergi în cătanie
Și mă lași iarăși pustie.

Creșteți flori și înfloriți
Că mie nu-mi trebuți;
Mie cînd mi-ați trebui
N'ați crescut, n'ați înflorit.

Creșteți flori cît gardurile,
Să vă bată vînturile
Ca pe mine gîndurile
Și pe mîndra dragostile.

Mîndruță, frumoasă ești
Colea, cînd te rumînești;
Dar cînd nu ești rumînită
Ești cu mult mai potrivită,
Și duci ficiorii 'n ispită!

Mult îmi zice maica mea,
Taci copile, nu ofta;
Satu-i mare, fete-s multe,
Și mai mari și mai mărunte
Una și tu vei afla
Să-ți stîmpere inima!

Taci maică, nu zice așa:
Cerui mare, stele-s multe
Și mai mari și mai mărunte

Dar nici una nu-i ca luna;
De mare și luminoasă,
Și ca mîndră de frumoasă!

Mîndruță, poale curate
Rău te-am visat astă noapte:
Că mărâma ta cea nouă
Am visat'o ruptă-n două.
Nu știu mîndră, ce va fi,
Mă tem că ne-om despărți.
De ne-om despărți 'ntro noapte,
Nu ne-om vedea pîn' la moarte;
De ne-om despărți 'ntro seară,
Noi ne-om împreuna iară!

Pe părău cu apă rece
Mă întilni cu două fete,
Amîndouă 'n haine nouă,
Săruta-le-aș p'amîndouă.
Aș iubi pe cea mai mică,
Cea mai mare-i mai voinică,
Aș iubi pe cea mai mare
Cea mai mică soață n'are:
Mi-oi crepa inima 'n două
Și le-oi iubi p'amîndouă!

Vai, mîndruță, cum te-aș bate,
Dar mi-s mînile legate,
C'un fir de mătasă neagră,
Nu te pot bate de dragă.

Vai, mîndruță cum te-aș strînge,
Dar mă tem că tu vei plînge,
Strînge-mă, cît vei putea,
Că-oi plînge — și-oi mai tăcea!

Trimise de Ion Danciu, Rudăria.

Redactor responsabil: FAGURE.

Se caută un învățăcel pentru negustorie.
Doritorii să se adreseze la Daniil Radivoievici, Bozovici,
Krassó-Szörény m.